

"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

Nr. 8139/2018

29.06.2018

**Domnului Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu,
Președintele Senatului României**

Stimate domnule președinte,

Având în vedere propunerea legislativă privind punerea în acord a prevederilor Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările și completările ulterioare, cu deciziile Curții Constituționale și Decizia CEDO din 07 martie 2017 cazul Cerovsek și Bozicnik contra Sloveniei, înregistrată sub nr. L237/2018 pe rolul Senatului României, vă transmitem observațiile formulate de comisia de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la raportul întocmit de Comisia Specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, cu rugămintea de a le avea în vedere în cadrul dezbaterilor parlamentare:

1. Modificarea art. 129 alin. (2) pct. 2 nu se justifică având în vedere că prevederile art. 200 alin. (2) prevăd că „dispozițiile privitoare la necompetență și la conflictele de competență se aplică prin asemănare”. Or, competența unei secții specializate ori a unui complet specializat se circumscrie competenței materiale funcționale și vizează felul atribuțiilor jurisdicționale ce revin fiecărei categorii de instanțe. Reglementarea cuprinsă în art. 200 alin. (2) se justifică prin recunoașterea posibilității pentru judecător ca, încă din etapa de regularizare a cererii, să poată trimite dosarul secției specializate ori completului specializat, fără citarea părților. Regula generală în sensul că necompetența derivând din nesocotirea atribuțiilor funcționale ale unei secții specializate ori ale unui complet specializat se poate invoca în condițiile art. 129 alin. (2) pct. 2 și art. 130 alin. (2) este de necontestat.

Prin urmare, și *de lege lata*, competența unei secții specializate ori a unui complet specializat este reglementată de regulile de la art. 129 alin. (2) pct. 2 și art. 130 alin. (2), fără a fi necesară o prevedere expresă în acest sens.

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr. 141 B, Sector 6

Tel: 311 69 02; Fax: 311 69 01

Web: www.csm1909.ro

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

În ipoteza în care, însă, va fi însușită propunerea de modificare a art. 129 alin. (2) pct. 2 se impune și modificarea corelativă a art. 200 alin. (2) în sensul că *"dispozițiile privitoare la necompetență și la conflictele de competență se aplică în mod corespunzător"*, întrucât o reglementare expresă în cuprinsul art. 129 alin. (2) pct. 2 nu mai justifică trimiterea *„prin asemănare”* de la art. 200 alin. (2), ci *„în mod corespunzător”*.

2. Modificarea art. 183 alin. (1) și (3) nu se justifică.

Prin *Decizia Curții Constituționale nr. 605/2016* publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2017, s-a arătat că problema care se ridică în cazul transmiterii actelor de procedură prin intermediul faxului sau poștei electronice este certitudinea recepționării în termenul legal al acestora de către instanța de judecată. Trimiterea actelor de procedură prin fax sau poșta electronică *a fost asimilată de legiuitor depunerii personale la instanță* și nu trimiterii efectuate prin oficiul poștal, serviciul de curierat sau prin alt serviciu specializat de comunicare.

Prin *Decizia nr. 34/2017* pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 182 și art. 183 din Codul de procedură civilă, actul de procedură transmis prin fax sau poșta electronică, în ultima zi a termenului care se socotește pe zile, după ora la care activitatea încetează la instanță, nu este socotit a fi depus în termen.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că cererile trimise prin poșta electronică sau prin fax nu pot cădea sub incidența dispozițiilor prevăzute de art. 183 alin. (1) din Codul de procedură civilă, având în vedere și prevederile art. 183 alin. (3) din același act normativ, care prevăd, în mod expres, că recipisa oficiului poștal, precum și înregistrarea ori atestarea făcută de serviciul de curierat rapid sau de serviciul specializat de comunicare servește ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată (par. 101). În acest sens sunt avute în vedere și dispozițiile art. 199 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora cererea de chemare în judecată, depusă personal sau prin reprezentant, sosită prin poșta, curier, fax sau scanată și transmisă prin poșta electronică ori prin înscris în formă electronică, se înregistrează și primește dată certă prin aplicarea ștampilei de intrare, operațiuni care pot fi efectuate doar până la ora la care activitatea instanței încetează în mod legal (par. 102).

Toate actele depuse prin fax sau e-mail după ora încheierii programului de lucru al instanței sunt înregistrate a doua zi, fiind considerate depuse la data înregistrării, în conformitate cu prevederile art. 199 din Codul de procedură civilă (par. 105). Așadar, ceea ce produce consecințe juridice cu privire la depunerea în termen a unui act de procedură este data înregistrării înscrisului la instanță, care trebuie efectuată în interiorul termenului procedural, iar nu data trimiterii actului prin poșta electronică sau prin fax, chiar și după închiderea activității instanței (par. 106).

În plus față de aceste considerente, nu se poate acorda depunerii actelor prin fax sau poșta electronică aceleași valențe ca în cazul actelor depuse prin oficiul poștal, serviciul de

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr. 141 B, Sector 6

Tel: 311 69 02; Fax: 311 69 01

Web: www.csm1909.ro

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

curierat sau prin alt serviciu specializat de comunicare, întrucât, în ipoteza celor din urmă, care nu presupun o depunere personală și directă la instanță, dovada datei la care actul se depune de partea interesată este realizată de către o terță persoană care intervine în lanțul causal (dintre parte și instanță), pentru a conferi siguranță și certitudine cu privire la data depunerii, pe când în cazul actelor transmise prin fax sau poștă electronică (de asemenea, care nu presupun o depunere personală și directă la instanță), nu mai există această verigă intermediară absolut necesară pentru confirmarea primirii actului. Dovada depunerii actului transmis prin fax sau poștă electronică nu poate rămâne la dispoziția mijloacelor electronice, acestea nebeneficiind de toate garanțiile de certitudine și siguranță în privința setărilor tehnice pe baza cărora se vor calcula ulterior termene cu importante consecințe juridice.

3. Modificarea art. 200 alin. (4) în sensul eliminării exprese a lit. d) și e) ale art. 194 de la obligativitatea complinirii de către reclamant în etapa de regularizare nu se justifică.

Astfel, cu privire la procedura de regularizare, prin Decizia Curții Constituționale nr. 31/2014 s-a reținut că disciplinează părțile din proces, asigură respectarea principiului celerității și dreptului la un proces echitabil, nu se afectează însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită de garanția conferită de dreptul de a formula cerere de reexaminare, asigură o mai bună administrare a justiției și degrevarea instanțelor de judecată de cereri incomplete, precum și protecția pârâtului căruia i se comunică o cerere completă față de care va putea formula apărări prin întâmpinare. S-a arătat că cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției Europene a Drepturilor Omului, "drepturi civile" și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 din Convenție. În plus, părțile trebuie să își facă cunoscute reciproc și în timp util motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și apărărilor, precum și mijloacele de probă, astfel încât fiecare dintre ele să își poată organiza apărarea.

În cauza *Lungoci contra României* s-a reținut că accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

În cauza *Lefter contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că procedura de regularizare a cererii de chemare în judecată impune reclamantilor o anumită disciplină, în vederea evitării tergiversării în cadrul procedurii și urmărește o bună administrare a justiției (par. 18). Anularea cererii reclamantului nu constituie o ingerință disproporționată în dreptul său de acces la instanță, deoarece partea este informată asupra omisiunii sale și de sancțiunea susceptibilă de a-i fi aplicată (par. 20-21). Instituirea unor condiții formale ale cererii de chemare în judecată nu poate fi considerată *de plano* drept o negare a efectivității dreptului de acces la justiție, ci constituie o expresie a obligativității exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință, în limitele instituite de lege. Există garanții constând în reglementarea cererii de reexaminare și soluționarea acesteia de către un complet diferit de cel care a dispus măsura anulării. Finalitatea procedurii constă în

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"*
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

fixarea corectă a cadrului procesual, asigurarea dreptului de apărare al pârâtului, aflat în deplină cunoștință de cauză cu privire la obiectul cererii, motivele invocate și probele solicitate, cât și asigurarea celerității procesului, permițând, astfel, o bună desfășurare a judecății într-un termen optim și previzibil.

Cu privire la art. 194 lit. d) - "*arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea*"-, este eronată exceptarea acestuia de la obligativitatea complinirii în etapa de regularizare. Este adevărat că instanța este obligată în exercitarea rolului activ în aflarea adevărului să dea calificarea juridică a faptelor deduse judecății și să pună în discuția părților calificarea juridică exactă (art. 22 alin. 4), ceea ce ar exclude sancțiunea nulității în etapa de regularizare, însă ar trebui sancționată, spre exemplu, neindicarea completă a motivelor de fapt sau de drept, în lipsa cărora nici instanța nu poate instrumenta dosarul și nici pârâtul nu-și poate organiza apărarea. Nu poate fi conceput ca cererea de chemare în judecată să nu cuprindă circumstanțele de fapt care-l determină pe reclamant să o formuleze și temeiul juridic pe care îl consideră reclamantul incident, urmând ca, în privința acestuia din urmă, în condiții de contradictorialitate, să se poată discuta cu părțile o eventuală altă calificare juridică, corectă.

De asemenea, cu privire la art. 194 lit. e) - "*arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere*"-, este eronată exceptarea acestuia de la obligativitatea complinirii în etapa de regularizare.

Reclamantul este cel care declanșează procesul civil prin introducerea cererii de chemare în judecată, astfel încât este firesc ca acesta, odată cu formularea pretențiilor, să facă cunoscute pârâtului și dovezile pe care se întemeiază cererea, prin aceasta dându-se expresie și dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora părțile trebuie să-și facă cunoscute reciproc și în timp util, direct sau prin intermediul instanței, după caz, atât motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază pretențiile și apărările, cât și mijloacele de probă de care înțeleg să se folosească, astfel încât fiecare dintre ele să își poată organiza apărarea. De aceea, art. 254 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că probele se depun, sub sancțiunea decăderii, de către reclamant prin cererea de chemare în judecată, iar de către pârât prin întâmpinare, dacă legea nu dispune altfel. Reglementarea sancțiunii decăderii ține de opțiunea legiuitorului în virtutea dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție potrivit căruia "competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege" și urmărește disciplinarea părților din proces și asigurarea celerității judecării cauzei, părțile având posibilitatea încă din etapa anterioară judecății de a indica dovezile. Totodată sancțiunea procesuală a decăderii asigură părților un cadru procesual stabil, ceea ce determină previzibilitatea desfășurării ulterioare a procesului, corespunzător noii viziuni a reglementării procesual civile.

Așadar, instituirea obligației reclamantului de a indica probe de care înțelege să se folosească pe parcursul procesului este o dispoziție de favoare și pentru acesta, pe care, astfel, instanța îl atenționează asupra riscului ca, ulterior, în perioada cercetării procesului, să fie decăzut din dreptul de a mai propune și administra probe în susținerea cererii.

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr. 141 B, Sector 6

Tel: 311 69 02; Fax: 311 69 01

Web: www.csm1909.ro

4. Completarea art. 200 cu alin. (9) nu se justifică, având în vedere dispozițiile art. 12¹ din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Codului de procedură civilă, potrivit cu care *"dacă prin lege nu se prevede altfel, dispozițiile art. 200 din Codul de procedură civilă privind verificarea cererii și regularizarea acesteia nu se aplică în cazul incidentelor procedurale și nici în procedurile speciale care nu sunt compatibile cu aceste dispoziții"*.

Completarea propusă este de natură fie să dubleze alte reglementări [de exemplu, art. 717 alin. (1) - în materie de executare silită], fie să exonereze anumite proceduri speciale de la aplicarea procedurii de regularizare, precum divorțul, partajul, ordonanța de plată etc., în privința cărora se justifică păstrarea acestei etape absolut necesare pentru corecta fixare a cadrului procesual. Natura juridică de proceduri speciale nu justifică instituirea *de plano* a unei derogări de la aplicabilitatea art. 200 decât în măsura în care ar exista vreo incompatibilitate decurgând din urgența pricinii ori specificul acesteia, aspect avut în vedere de legiuitor prin art. 12¹ din Legea nr. 76/2012.

5. La art. 231 s-a propus abrogarea alin. (3), însă se propune introducerea unui nou alineat, respectiv alin. (8), cu același conținut ca alin. (3) propus spre abrogare.

Se impune corelarea celor două propuneri, fie în sensul abrogării alin. (3) și necompletării cu noul alin. (8), fie în sensul neabrogării alin. (3), fără a fi necesară completarea cu noul alin. (8)

Opțiunea Consiliului este în sensul primei variante, abrogarea alin. (3) fiind deja acceptată de Comisia specială, având în vedere că ședințele de judecată se înregistrează cu mijloace tehnice, pe de o parte, iar, pe de altă parte, orice neregularitate de consemnare din timpul ședinței de judecată se îndreaptă prin procedura îndreptării erorii materiale a încheierii de ședință (art. 442), iar nu prin îndreptarea notelor greșelii.

6. Abrogarea alin. (2) de la art. 231 impune corelativ și abrogarea alin. (4) de la art. 323, care face trimitere la textul propus spre abrogare.

7. Completarea art. 234 cu alin. (4) nu se justifică, deoarece, pe de-o parte, erorile de consemnare din încheieri pot fi îndreptate la solicitarea oricăreia dintre părți, pe tot parcursul procesului și, *de lege lata*, în condițiile art. 442, reglementările s-ar dubla, iar, pe de altă parte, erorile de consemnare din depozițiile martorilor audiați pot fi îndreptate pe baza copieii electronice a înregistrării depoziției în condițiile art. 231. În plus, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 323 alin. (2) care permit adăugirile, schimbările ori ștersăturile din cuprinsul mărturiei, astfel încât reglementările s-ar dubla.

8. Completarea art. 321 cu alin. (7) nu se justifică, în sensul că nu este necesară consemnarea în cuprinsul declarației de martor a întrebării și a numelui părții care a

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

formulat-o, deoarece ședința de judecată se înregistrează cu mijloace tehnice audio, astfel încât elementele menționate se pot cu ușurință identifica.

Mai mult, ceea ce prezintă relevanță este răspunsul martorului, acesta fiind cel care urmează a fi apreciat de instanță, neavând importanță finalmente în procesul deliberativ al instanței care dintre părți a adresat întrebarea și care a fost în concret întrebarea adresată.

Propunerea ar determina pierderea inutilă de timp în cursul ședinței de judecată și încărcarea acesteia, motiv pentru care ar putea să nu fie încuviințat un astfel de mijloc de probă, ca efect al îngreunării administrării procedurii.

9. Modificarea art. 323 alin. (1) nu se justifică, neputând fi stabilit în sarcina grefierului să consemneze întocmai și literal declarația martorului. Obținerea unei reproduceri fidele a declarației martorului se poate face prin copia înregistrării ședinței de judecată.

Consemnarea declarației martorului nu poate presupune o redare fidelă (aceasta regăsindu-se în înregistrarea electronică a ședinței), ci o scriere după dictarea președintelui de complet, care are astfel libertatea să aprecieze și asupra neconsemnării unor împrejurări absolut nerelevante prezentate de martor și pe care instanța le poate cenzura.

De altfel, instanța este cea care atunci când încuviințează o probă stabilește dacă aceasta poate duce la soluționarea procesului (art. 255 alin. 1), înțelegându-se astfel că circumstanțiază administrarea probei numai la anumite împrejurări de dovedit.

În plus, conform art. 258 alin. (2), încheierea prin care se încuviințează probele va arăta faptele ce vor trebui dovedite.

Prin urmare, nu trebuie consemnat în cuprinsul declarației de martor orice susținere a martorului care nu are nicio legătură cu faptele de dovedit.

10. Modificarea art. 415 pct. 3 nu se justifică în ceea ce privește repunerea pe rol din oficiu a cauzei în cazurile prevăzute la art. 520 alin. (2) și (4), după pronunțarea hotărârii de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În acest sens, diferența față de ipoteza repunerii pe rol din oficiu a cauzei în cazurile prevăzute la art. 412 alin. (1) pct. 7, după pronunțarea hotărârii de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene constă în aceea că în acest caz, partea nu poate cunoaște răspunsul Curții la întrebarea preliminară decât prin intermediul instanței, la dosarul căreia se comunică răspunsul, în vreme ce, în situația hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, partea are posibilitatea de a cunoaște soluția, având obligația de a urmări finalizarea procesului fără întârziere, în temeiul art. 10 din Codul de procedură civilă, procesul trebuind a fi guvernat în tot timpul de principiul disponibilității. Este posibil ca partea să nu mai dorească continuarea judecării și să lase cauza în nelucrare în vederea constatării perimării ei, astfel încât se justifică ca procesul să fie condus de părți, iar rolul activ al judecătorului să fie subsidiar disponibilității acestora, procesul civil fiind al părților, iar nu al instanței.

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

11. Modificarea alin. (2) al art. 457 nu se justifică, deoarece repunerea în termenul de exercitare a căii de atac din oficiu este de natură să conducă la prelungirea termenelor legale, nefiind admisibil ca, fie și prin indicarea eronată a duratei termenului căii de atac de către instanță, să se ajungă la o prelungire a acestor termene legale, care nu pot fi prelungite de judecător.

Propunerea Consiliului de modificare a textului este mai nuanțată și corespunde tuturor principiilor care guvernează procesul civil: legalitatea, egalitatea, obligația părților de a respecta termenele stabilite de lege și de judecător (acolo unde legea nu dispune), buna-credință.

12. Modificarea art. 503 alin. (3) nu se justifică, exceptarea pct. 3 al alin. (2) de la incidența alin. (3) se justifică de particularitatea ce decurge din caracterul ordinar și devolutiv al apelului (art. 476-477). Spre deosebire de recurs care este circumscris unor motive expres și limitativ prevăzute de lege, apelul provoacă o nouă judecată asupra fondului statuând atât în fapt, cât și în drept.

13. Modificarea alin. (4) al art. 906 nu se justifică.

În acest sens, trebuie avută în vedere Decizia nr. 16/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă prin care s-a stabilit că nu este admisibilă formularea mai multor cereri de fixare a sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalități.

Astfel, a fost avută în vedere natura juridică a penalităților - mijloc juridic de constrângere indirectă pentru asigurarea executării în natură a obligațiilor, acestea putându-se acorda independent de existența unui prejudiciu și caracterul definitiv al sumei ce se datorează cu titlu de penalități. Dacă legiuitorul ar fi dorit să lase deschisă creditorului posibilitatea de a formula, în temeiul art. 906 alin. (4), cereri succesive de stabilire a sumei finale datorate de debitor cu titlu de penalități, nu ar mai fi menționat în mod expres caracterul definitiv al sumei stabilite de instanță cu acest titlu, după scurgerea unui termen de trei luni de la data comunicării încheierii prin care a dispus aplicarea respectivelor penalități.

Deși prevederile art. 906 alin. (2) stipulează că penalitățile sunt stabilite de instanța de executare pe zi de întârziere, până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu, acestea nu pot conduce la concluzia recunoașterii implicite a posibilității formulării repetate a unor cereri privind fixarea sumelor datorate cu titlu de penalități, deoarece dispozițiile alin. (4) al aceluiași articol limitează în mod expres perioada de calcul al acestora în vederea stabilirii unei sume definitive printr-o încheiere care să poată fi executată silit.

După pronunțarea unei încheieri de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalități, creditorul poate solicita obligarea debitorului la repararea prejudiciului rezultat din neexecutarea unei obligații cu caracter personal, în condițiile art. 892 din Codul de procedură civilă și ale dreptului material. Mijlocul procedural prevăzut de art. 906 este

Adresa: București, Calea Plevnei, Nr. 141 B, Sector 6

Tel: 311 69 02; Fax: 311 69 01

Web: www.csm1909.ro

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

complementar celui reglementat de art. 892. Cel din urmă are drept scop acoperirea prejudiciului cauzat creditorului prin neexecutarea de bunăvoie de către debitor a obligației ce implică faptul său personal, constituind temeiul pentru acordarea despăgubirilor destinate acoperirii acestui prejudiciu, în timp ce penalitatea reprezintă o sancțiune pentru nerespectarea aceleiași obligații, de natură să îl constrângă pe debitor să execute în natură obligația stabilită în sarcina sa.

Obținerea unor încheieri definitive, periodice, care să stabilească suma finală datorată de debitor cu titlu de penalități s-ar îndepărta de la scopul reglementării penalităților și ar diminua efectul de mijloc de constrângere pe care acesta îl au. În plus, debitorul ar putea opta pentru neexecutare, expunându-se, cel mult, riscului de a plăti, periodic, o sumă de bani cu titlu de penalități.

Termenul în care se poate cere aplicarea de penalități curge de la data comunicării încheierii de încuviințare a executării silite, în dosarul de executare pronunțându-se o singură asemenea încheiere, astfel încât aplicarea practică a modificării ar fi imposibilă.

14. Modificarea alin. (2) al art. 915 nu se justifică, având în vedere Decizia nr. 20/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii, care a interpretat textul în sensul că acordul părților cu privire la alegerea instanței care urmează să soluționeze acțiunea de divorț trebuie să fie exprimat expres.

Prin urmare, față de rolul și efectul deciziei date în recurs în interesul legii, nu se justifică completarea textului, o asemenea intervenție fiind superfluă.

15. Consiliul Superior al Magistraturii a propus modificarea art. 666 alin. (2), (3) și (7) în sensul ca încheierea de admitere a cererii de încuviințare să nu se motiveze, urmând să cuprindă toate elementele necesare pentru declanșarea executării silite. Încheierea de admitere a cererii de încuviințare ține loc și de minută și se va redacta la termenul fixat pentru judecată, fără a se comunica creditorului.

Propunerea respectă deciziile Curții Constituționale în sensul că se exercită controlul judecătoresc asupra începerii executării silite (deciziile nr. 458/2009 și nr. 895/2015).

În acest fel se asigură o mai mare celeritate procedurii de încuviințare (prin eliminarea motivării încheierii de admitere, prin suprimarea întocmirii minutei, prin comunicarea încheierii chiar la termenul fixat pentru judecată, prin eliminarea comunicării încheierii de admitere către creditor - aceasta fiind inutilă).

În caz de admitere este evident că instanța a verificat toate elementele prevăzute la art. 666 alin. (5) din Codul de procedură civilă (prevăzute ca motive de respingere a cererii de încuviințare a executării), astfel încât nu se justifică motivarea încheierii de admitere a cererii de încuviințare, nici *de lege lata* instanța nemotivând distinct fiecare condiție necesară pentru declanșarea executării, ci motivarea este una globală, generică.

*"Consiliul Superior al
Magistraturii este garantul
independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Încheierea de admitere a cererii de încuviințare va putea fi criticată de debitor pe calea contestației la executare, prilej cu care instanța de executare va putea analiza oricare dintre condițiile necesare pentru declanșarea executării silite, având în vedere că prin admiterea cererii de încuviințare au fost apreciate ca fiind îndeplinite toate aceste condiții.

Cu deosebită considerație,

Președinte,
Judecător **Simona Camelia Măreș**